

прикупљају и дисциплинују људе истог мишљења те као такве позивају бираче да се уједине, не расипају своје гласове на велики број кандидата, него да само гласају за једног кандидата. И други писци нас отворено или индиректно наводе на то да закључимо да се странке боре за освајање власти. Савремени француски теоретичар партија Maurice Duverger странке означава као стројеве за освајање гласова (*la conquete du suffrage*) што значи да са освајањем гласова на изборима оне преузимају контролу над државним органима а тиме и кључне позиције у државној власти. На тој линији размишљања је и италијански теоретичар Ђовани Сартори са својом дефиницијом да је „партија политичка група која се може идентификовати помоћу званичног имена, која се представља у изборима и која је способна да у изборима истакне кандидате за јавне службе. Неки писци и директно повезују странке и државну власт као, рецимо, Wilhelm Hasbach када тврди да су оне удружење особа истих политичких уверења и циљева чији је задатак освајање државне власти, док је Макс Вебер (Max Weber) странке ставио у функцију стицања не само политичке (представничке) власти него и моћи уопште. Оне су по њему удружења разних облика која врбовањем и свим другим дозвољеним (и недозвољеним) средствима настоје да својим вођама дају моћ унутар друштва па се као такве странке не ограничавају само на систем представничке власти и државе, него се могу идентификовати у различитим типовима друштва (почев од античке Грчке и Рима па све до данас) где се одвијала (и одвија) стална борба за стицање политичке власти и моћи уопште. И наши теоретичари партија су наклоњени дефинисању странака као организација за освајање и вршење државне власти. За Најдана Пашића (доајена наше политичке науке) странке су „добровољне, релативно трајне политичке организације чији је циљ преузимање и вршење државне власти, или бар учешће у њој, или сталан утицај на њу ради заштите и остваривања одређених класних, односно групних интереса у оквиру једне идеолошке концепције о општој државној политици и заједничким интересима друштва.“ За проф Р. Лукића, странка је „политичка организација која обухвата људе с истом политичком идеологијом, коју они теже да што више прошире, с основним циљем потпуног или делимичног вршења државне власти, до које они теже да дођу првенствено легалним, демократским путем, добијањем већине на изборима (али што не искључује и илегални пут у посебним околностима), с тим да је овом становишту близак и Стјепан Пулишелић али и други истакнути (југословенски) политички писци и теоретичари партија